2. Як виховати в собі лідера [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uasol.com.

3. Гладунський В.Н. Методологія наукових досліджень та методика викладання менеджменту зовнішньоекономічної діяльності / Князь С. В., Гладунський В. Н., Пушак Я. Я, Мельник М. О. – Львів, 2003. – 172 с.

4. Тронь В. Управління як мистецтво трансформації суб'єктивного в об'єктивне [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://soskin.info.

5. Лапуста М. Г. Справочник директора предприятия / Под ред. проф. М.Г.Лапусты. 6-е изд., испр., измен. и доп. – М.: ИНФРА-М, 2003. – 832 с.

6. Гриньов А.В. Оцінка інноваційного потенціалу підприємства / А. В. Гриньов // Проблеми науки. – 2003. – №12. – С. 12-17.

7. Гриньов В. Ф. Інноваційний менеджмент [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://library.if.ua.

8. Гриньов А.В. Оцінка інноваційного потенціалу підприємства / А. В. Гриньов // Проблеми науки. – 2003. – №12. – С. 12-17.

9. Айзенк Г. Понятие и определение интеллекта [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.raai.org/library/books/aizenk/aizenk.htm.

Шевчук С.В.
к.е.н., доцент
Університету державної фіскальної служби України

ФІНАНСОВИЙ РИНОК ЯК КАТАЛІЗАТОР ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

На сьогодні одним із найважливіших критеріїв оцінки країни в глобальному рейтингу конкурентоспроможності є показники інноваційно-інвестиційної діяльності. Саме рівень інноваційно-інвестиційних процесів, що здійснюються в державі, є лакмусовим папірцем ділової активності та економічного розвитку в країні. Ефективне залучення капіталу з подальшим раціональним перерозподілом у інноваційно-інвестиційну сферу сприяє активізації підприємницької діяльності, видозміні технологічного укладу та зростанню валового національного продукту держави. Зазначені напрями зумовлюють пріоритет та актуалізують пошук функціональних механізмів та інструментів ефективного впливу на відповідні процеси, через механізм взаємодії фінансового ринку та інноваційно-інвестиційної сфери реального сектору економіки.

Тематика сутності та роль фінансового ринку у взаємозв'язках із збалансованим розвитком реального сектору постійно перебуває у полі зору вчених, теоретиків та практиків, серед яких варто виокремити В. Базилевича, Я. Белінську, Л. Брікса, В. Гейця, А. Деміргук-Кунта, В. Коваленко, М. Крупку, В. Корнєєва, І. Лютого, В. Міщенка, В. Опаріна, С. Онишко., М. Савлука, В. Унинець-Ходаківську, Л. Федулову та інших.

Проте, незважаючи на ґрунтовний теоретико-практичний рівень розкриття передумов функціонування фінансового ринку та його впливу на інноваційно-інвестиційну складову, окремі аспекти у сучасній фінансовій науці залишилися не дослідженими. Зокрема, дискусійним залишається питання визначення детермінант впливу фінансового ринку на активізацію інноваційно-інвестиційних процесів у реальному секторі економіки та забезпечення доступності фінансових активів для суб'єктів економічних відносин.

За своєю сутністю, фінансовий ринок можна охарактеризувати каталізатором ефективного функціонування фінансового сектору. За допомогою механізмів перерозподілу та шляхом ефективної акумуляції та трансформації фінансових ресурсів, фінансовий ринок примножує капітал та забезпечує його перетікання між різними секторами економіки, що сприяє активізації інноваційно-інвестиційних відносин підприємств у розрізі забезпечення їх власними обіговими коштами.

Проте, аналіз діяльності вітчизняних підприємств, що здійснюють інноваційно-інвестиційну діяльність показує брак необхідної готівкової маси для реалізації новаційних, венчурних проектів та капіталізації власних установ. Не сприяє налагодженню співпраці інноваційних підприємств та інвесторів і державна політика. Так, на державному рівні відсутня стратегія новітніх напрямів формування та розвитку інноваційних кластерів, технологічних платформ та інвестиційного клімату. За сучасних українських реалій розвиток інноваційного вектору відносин супроводжується невизначеністю економічних відносин між суб'єктами фінансового ринку та інноваційними підприємствами, а недосконаліть законодавчої бази у сфері інвестування, тільки поглиблює диспропорції у зазначеному сегменті.

При цьому фінансовий ринок залишається одним із головних механізмів активізації ділової активності в інноваційній сфери. Головними передумовами збалансування дисбалансів та переорієнтації капітальних вкладень в інноваційні технології мають стати: ефективна реалізація державної політики щодо стимулювання внутрішнього попиту та проведення інституційної реформи ринків капіталу у контексті утворення нових потужних спеціалізованих фінансових інституцій (інвестиційних банків; установ фінансування інноваційного розвитку тощо).

Шкут О.С., Григоренко Г.С.
старший викладач
Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара

ПРОБЛЕМИ РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ В УМОВАХ КРИЗИ

Перебіг кризових подій у валютно-фінансовій сфері України, обумовлених неефективною стратегією банківської діяльності, вимагає активного пошуку шляхів виходу з кризи на основі реорганізації банківського сектора.

До основних причин виникнення проблемних банків в Україні належать:

- висока концентрація кредитного портфеля як наслідок підпорядкування стратегій діяльності банків інтересам засновників та акціонерів (у тому числі у рамках неформальних ФПГ);
- «непрозора» структура власності;
- низький рівень банківського менеджменту, що виражається у неякісному контролі за станом портфеля активів;
- сплеск кредитної експансії, у ході розгортання якої банки намагалися захопити найбільш доходні сегменти фінансового ринку;
- недостатній розвиток інших сегментів фінансового ринку, що фактично стимулює закріплення монопольних позицій за банками у перерозподілі грошових потоків в економіці;
- низька ефективність системи банківського нагляду (насамперед, підрозділів раннього реагування).

Наслідками існування та можливого поширення сегмента проблемних банків у національній банківський системі є:

- зниження довіри до національних грошей і банківської системи;
- підвищення рівня доларизації через зниження привабливості банківських депозитів і збільшення готівкових валютних заощаджень;
- послаблення конкурентоспроможності національного банківського капіталу (з огляду на інтенсивне проникнення іноземного капіталу на фінансовий ринок України);
- уповільнення темпів зростання капіталізації банків [1].